

עין משפט
נר מצוה

בז א מיי פ"ו מהל' יו"ט
הל' ה טוש"ע א"ח סי'
תקום סעיף טז:
בז ב מיי שס הלכה י
[ופ"א שס הל' יא]
סמג לארזן עה טוש"ע
או"ח סימן תקום סעיף
כד:

במ"ג מ"י פכ"ג מהל'
שבת הלכה טו
טוש"ע או"ח סימן שלט
סעיף 7:

ל ד מיי' שם הלכה ח סמג
לאוין סה:

כג. טוש"ע או"ח סי'

לב ו מיי פ"ו מהלכות

טוש"ע א"ח סימן תקכו
חניף ז'

לג ז מיי' פכ"ג מהל'
שנת ה'לכה ח סמוג

לד ח מיי' וסמג שס
לאוין סה פה:

טו"ש"ע חו"ח סימן
שכו סעיף ה' וס"י תקי"א

לה ט מיי פ"ד מהל'

מוסף תוספות

א. שהפסח י"ט ושל
מחמת שמחת י"ט ושל
מחמת פשעיתו. רש"י אל:
י"ט יר כאלו. ב. דפשיעו
גמרו לו שלא הניח
תבשילין או
נאבד ותכל בפשיעו
שלא נשמו כראי לפיכך
אסרו עליו הוציא שם.
ג. אין לחוש דילמא
מימנו משמח שבת
ככלל. מר"פ. ד. [דלכו"ע]
אינו אופה אלא על האפי
לפי שאין אפייה ככלל
בתבשיל. רש"י.

רבינו חננאל

תִּשְׁמַשׁ מִן שְׁתֵּנֵי הָאֵפֶס
וּתְבַשִּׁיל וְהָיָה הָאֵפֶס
וּמִבְשָׁל וּמִטְמִין, וְאֵם רָצָה
לִכְלוֹל עֵרֵבֵרֵי הַהִשְׁתּוֹת
כִּבְדוֹ, אִכְלוּ עַד שֶׁלֹּא אָפֶס
וְעַד שֶׁלֹּא בִישַׁל וְעַד שֶׁלֹּא
טְמִין, הָיָה וְהָיָה אִיפֶס
וְהָיָה וְכֵשֶׁל וְהָיָה וְטְמִין לֹא
אֲחֵרִים אֹפִין וּמִבְשִׁיל לֹא,
כִּלְכַּל מִבְשָׁל לִירִישׁ אֵין
הַחֲזֵר הַחֲזֵר לִשְׁבֹּת,
וּבְכֵלֶּשֶׁל שֶׁלֹּא יִעֲרֵם, וְאֵין
הָעֵרֵם אֲסוּר. וְרָחֵב בֵּה
אֵין וְאִם אֲסוּר אֲסוּרֵי בִנְיָן
מִבְּעֵרֵם טַפִּי מִמְּבֹדֵי. וְהָיָה
נִחְמָן בִּי יִצְחָק אֲמֵר אֵל
נִחְמָן לִנְהַנֵּה אֵין אִילֵּבֵי
אֵין וְד"ש. (דְּהַתָּן) עֲרִיבֵי כָפָה,
אֹפִין אֲרִיבֵי אֵין כִּפָּה,
אֹפִין מִבְשִׁיל אֲרִיבֵי עֵרֵב
וּתְבַשִּׁיל כִּי, וְכִי' אֵין
אֲרִיבֵי מִנֵּה אֲרֵם עֵרֵב
וּתְבַשִּׁיל וְעוֹשֶׂה שֶׁלֹּא
עֲרִיב, כְּלוּמֵר אֹפֶס
וּמִבְשָׁל וּמִטְמִין וְאֵין
הַחֲמִין. וְאֲחֵין לִמְפֻשֶׁט
לִבְרִיין מִן הַמִּבְשָׁל בִּשְׁבֹּת
מִבְּדוֹ לֹא יִכְלֹל, כְּלוּמֵר
הָנָה הוּא עֲבֵר וְעֵשֶׂר, וְקִטְנֵי
הָיָה אֵין, וְכִי אֵין הָאֵין
נִמְנֵי לֹא יִכְלֹל, וְעֵרֵב הָאֵין
לִעֲנֵן שֶׁבֶת מִשּׁוּם דֹּאשֶׁר
לִיָּהּ הַחֲנֻנֵּנִי בְּעֵרֵב
אֲחֵרֵי. וְכֵן
הַמִּבְשִׁיל כִּלְכַּל מִבְּדוֹ
וְכֵן שִׁימֵשֶׁם בִּישַׁל
וְהָיָה שְׁאֵת הָאֵין דִּיאֵת

ליה כלי אחרוני. [א"נ] אס
עבר ובישל. ודחינן איסור
ב"ש בדג וביצה שעליו ש
שמאי ובית הלל על שני ה
או שאבד לא יבשל עליו

27

ובלבד שלא יערים. פרש"י בשמי קדרות שיאמר אני לרין להזמין אורחים או יצאו לי אורחים אבל בקדרה אחת מותר להערים ולהרבות דהא חזין לעיל דלפי' מיום טוב לחברו ששירי בך ואם תאמר מאי שנא מההיא דרב אלא ט' דמערים ומלא גרמא גרמא וי"ל דשאני התם דהוי בעבוד אוכלין בעלמא ומשום שמחת יום טוב התיירא דלי לאו ה"ל חייש שמא יסריח הבשר וממנע וכל חייש אבל הכא מיירי בצשול דחמור וגם יהיה יכול לעשות תקנה על ידי עירובי תבשילין: מבעוד יום: *

על מה נחלקו על דג וביצה שעליו שב"ש אומרים שני תבשילין. אכלו עד שלא אפה זה לא יאפה ולא יבש

וידג וצילע שעליז איזו חשוב אלס
מבשיל אחד וצ"ה אומרים מבשיל
כלומר מבשיל אחד כי האי גוונא
בגוון דג וצילע שעליז חשוב שני
מבשילין וקשה דלישנא לא משמע הכי
ללכך נראה לי דגרסא אפכא ^א צ"ש
אומרים מבשיל אחד פירוש דג וצילע
שעליז איזו חשוב אלס מבשיל אחד
לפירוש עוד מבשיל אחד וצילע הלל
אומרים שני מבשילין פירוש דג וצילע
שעליז חשוב שני מבשילין:

אמר רבא הלכתא כתנא דידן
ואליבא דב"ה. פירש רש"י

באליבא דבית הלל דקאמר תבשיל
ואיחאד ואר"ת דלאפיה צריך לערב גם
בצפת ואינו יכול לאפות על ערוב
תבשיל^א אחד דהא קיימא לן כרבי
אלעזר דלמך ר' אופין אלא על
האפויו ואין מבשילין אלא על המבוש
לעלי^ב צריש פסקין דקאמר ותנא
מימימי לה מהכא והא דקאמרי צ"ה
לעלי מניה אדם ערוב תבשיל אחד
ועושה זו כל זכרו קאי אמר דקאמר
צ"ה שמיא צ"ה טומטין אלא חמין
אם ק"ל אלא אם כן היו לו חמין טומטין מנעור
יום וכו' וסבירי דלפ"י בשלשה תבשילין
צריך שיהא לכל אחד ואחד כנגדו
ועל זה קא מיירי צ"ה ואמרי דעל
תבשיל אחד עושה זו כל זכרו כלומר
כל מיני תבשילין כגון חמין וכיוצא בו
והא דקאמר אביי לא שנו אלא תבשיל
אחד אבל פת לא היינו דווקא היכא
לחזין רואה לאפות אבל אם היה
רואה לאפות היה צריך פת ולא
גגהירא להר"ר יצחק חדא דמכל הני
משמע דלא צריך אלא תבשיל אחד
לכל דבר צ"ה לאפות צ"ה לנשל ומה
שמציא הל"ס לעיל דר' אליעזר לאו
משום דהשכחת כותיה אלא משום
בשעלמא מיהת ע"ה עירובין תבשילין
אדרבה קיימא לן כרבי יהושע
לגבי דרבי אליעזר משום דרבי אליעזר

שמותיה הוא ורבי יהושע פליג עליה בירושלמי ואמר חופין ומבשלין
על המבוסל ומ"מ חור"י לא מלאני לבי לעבור על דברי דודי
ולריך שני תבשילין פת ותבשיל וכן עמא דבר י :

שנה

דלפ"י בשבת שרו בחדש ובגמרא מפרש מאי טעמא דכלים שנוטעו וממלא מהן כלי אכן ונותנס במקוה מים מלוחים עד ש
 ואין עוד טהרה במקוה בכל אורל ומשקה אלני
 בפרק של עשר (דף יז:) אבל לא מטיבין. מפרש
 להעלות טבילה לכלי אבן השקת המים: ומטיבין גגה

לו אשאל כלים ולהשתמש בהן. וכן המבשל בשבת במידה לא יאכל, הנה קפסין ליה אם שבת ששאל. **מחנה** בית שמאי ואמרין שבת בשבילן, וכן הלה אומרין מבשל אחר מורדים שבת בשבילן. אכלו ואשכבו כו'. מתני' דלא כי האי גוון, דתניא ארש' לא תחלוקי בי יליין שצריך כו'. אמר רבא הילכתא תנא דידן ואליבא דבית הלל דאמרין תבשיל אחד. ארש' וילי, שירי הימני כל שהוא סומך עליו לשבת. אמר אביי תתילן תחזילי בעיסתו ונאכל צידו

יום טוב פרק שני ביצה

וואי איסא. דעבר ואפה מותר מכדי תנא תתקנתו קא מהדר נתיי נמי הך תתקנתא צהדי הך דתקנה קמחו: **תקנתא דהיפרא.** העשויה צהית: **שלא יערים.** לאחר שצטל לנזרך * לומר עוד אני רריך להזמין אורחים ויבטל תבטלין אחרים ויותרם לשבת אבל בקדירה אחת אס ירבה לשבת הא אמר דאפי' לחול שרי דלנעיל * ממלאה אשה קדירה צבר ואפי' שאינה צריכה אלל לתמיכה אחת: **ואס הערים אסור.** ללכול דלחמור רבן צבא מילתא שלא לעקור תורת עירוב. ולא דמי להערמה * דרב אלד צר אהבה דמלח גרמא גרמא דלין עבוד צאכלין * ואי משום טרחא הא עדיפא דלמא חס שלא יסריח הבשר וממנע ולא שמיט וקס"ד דהוא הדין לעבר ואפה: **שאני הערמה כו'.** לעולם עבר ואפה מותר הערמה אינה ראייה לכאן דשאני הערמה ממזיד דאיכא למימר אסמור דה רבנו דהערמה וזה חמור

הה היא ואליבא דבית
אומר בית שמאי
אם כן ערב בפת ואין
ישראל ואין מומנין אלא
מערב יום טוב ובית
תבשיל אחד ועושה
מעשר פירותיו בשבת
א ואכל לא צריכא
ל"י מהמכיל כל

הן במזיד לא ישתמש
יה מאני אחריו א"נ
המבשל בשבת
יאכל אסורא דשבת
מרים שני תבשילין;
גא רתנא אמר רבי
ים בית שמאי ובית
אין שצריך על מה
עוליו שב"ש אומרים
אומרים תבשיל אחד
ונתן לתוך הדג או
לתוך הדג שהן שני
הלכתא כתנא רידן
ו שאבד הרי זה לא
אביי נקטינן התחיל

גומר: **מתני'** חל
בית שמאי אומרים
השבת וב"ה אומרים
יאדם בשבת ושון
כלי אבן לטהרן אבל
מגב לגב ומחבורה
עלמא מיהת כלי
אמר רבה ^(ט) גזרה
שמא
טבילה בין אדם בין כלים: **מלפני השבת**. דק"ל ב"ה ^(דף טז:) חייב
אדם לטהר את עולמו ברגל דכתיב וצנצלם לא תגעו ^(ויקרא יא) ומוקים
לה ברגל הלכך יטביל מערב שבת דאסור להטביל בשבת וציויט:
וצום הלל אומרים כו'. והא דנקט שבת רבותא אשמועינן לב"ה
ריס: ושון שמשקין את המים. מי שיש לו מים יפין לשמות
יק מים למים וגמלאו אלו זרועים ומחוצרים למי המקוה וטביל
למים ולא תזורת טבילה אלא תזורת זריעה כדאמרין בפסוקים
ין נזמין אותן ככלי עץ טמא האריך האריך טבילה להשקין זו כהי
ציוס טוב: ומחצורה **לחצורה**. בגמרא ^(א) מפרש לה: **גב'**
ועצירו

ונמטייה הגאה מאיקורא הוא וכי שהי לאורתא ככדי שיעשו לא מטי ליה הגאה מיניה, ואידי ר' רבומא להמירא, תני נמי ספא בדדייה (שם, וכעיי' ב"ק עא.) א': לא יחל הוא לעולם אכל אחי' לד. וכעיי' חולין קסו.).

וְשֶׁשֶׁאֵבֵד הָרִי זֶה גּוֹמֵר. [מִתְנִי] חַל יוֹם טוֹב לִהְיוֹת אַחֵר הַשָּׁבֶת מִטְבִּילִין כְּלִים מִלְּפָנֵי הַשָּׁבֶת וְמֵאֵל דְּלֹא מִטְבִּילִין לָהּ.

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

גמ' אכלו עד שלא אפה
 ר' שלא בשל עד שלא
 ומין: (ב) רש"י ד"ה שלא
 דים וכו' לזרוך יו"ט
 יערים לומר עוד וכו'
 ירצה בשביל שבת:
 תום"ה אמר רבא וכו'
 עירוב תבשיל דהא קיי"ל
 ל' ותיבת אחד נמחק:

גליון הש"ס

י"ג ד"ה ואם הערים.
י' משום מרחא. משמע
יבא שום איסור רק
יחא וקשה לי הא אף
יז עיבוד באוכלין מ"מ
יחבנן אסור כדאימא
יגיא דשבת וכדדמיא
י"ן פ"ק לחולין בסוגיא
דהשוחט בשבת:

לעזי רש"י

נצ"ר [מיוצג י"ר].
רוס. פור"ש
וריל"ש]. כרשים (ירק
מכל).

מוסף רש"י

[illegible]

ונמטייה הנאה מאסורה הוא וכי שהי' לאורחא צדדי שעשו לא מנעי ליה הנאה מיניה, ואידי דמי רישא צדידיה, דאשמשנין רבומא להמירא, תני נמי ספא צדידיה (שם, ובעי"ז ב"ק עא.) או: לא יאכל הוא לעולם אצל אחרים ישראלים אוכלים (כתובות לד. ובעי"ז חולין קסו.).

וְשֶׁאֵבֵד הָרִי זֶה גּוֹמֵר. [מִתְנִי'] חַל יוֹם טוֹב לִהְיוֹת אַחֵר הַשַּׁבָּת מִטְבִּילִין כֻּלָּם מִלִּפְנֵי הַשַּׁבָּת וְאָדָם בִּשְׁבֹּת. כֻּלָּם דְּלֹא בְנֵי אִמָּה דְּלֹא מִטְבִּילִין לָהּ.